

Odlet ptáků

Marie Dvořáková

Jen když je vám člověk drahý, jen když je ho potřeba.

U dveří ti zpříma stojím.
Kde je lidská ochota?
Teplý krb a šálek čaje, chtěl bych si jen ohřát dlaně,
složit hlavu před nocí.
Však můžeš mi pomoci.

Pro mě dnes již pouhé snění,
pro vás denní jistota,
probouzet se v opojení rodiny a domova.
Moje slova do prázdnoty, chabý výkřik do ticha.
To, co bylo, dávno není.
V srdci zbyla prázdnota.
Žal mě mlčky k zemi sráží, výraz ničí v mojí tváři.
A s tím vším se v noci peru,
mysl má se brodí v šeru.

„Nemá cenu cpát vám dlaně, jen se broďte v tom svém bahně.
Jen se broďte, broďte pryč. Pro vás není žádný klíč!“

Tak brodím se bahnem sám, kdo mi tedy ruku dá?
Kdo mi podá dlaně své, mojí duši ztrápené.
Z domů světla svítí nocí.
Proč jsem sám - pln emocí?
Jen si mějte svoje světy, myslíte si víc či míň.
Moje duše - volní ptáci,
spolu s nimi odletím.
Nepláčí a netrápí se nad životem ubohým.
Svobodné však přec to ptáče, do hnízda se nevrátí.
Prázdny výraz, spadlé tváře zde sedících přítomných.
Jak se cítím?
Špatně - špatně!

Znechucen tu sedím v šeru, pro dnešní den nechám věru, psaní veršů do dlaní.

V ranním světlu končím větu, pod mlhavou závějí.

Kapky rosy, vnímám cosi – co dává mi naději.